

Безплатно приложение към
ДОМАКИНЯ И МАЙКА
Година IV Книжка 31

Урежда СТРИНА ЛИНА

Одобрено от Министерството на народното просвещение съ окръжно № 3830 от 11. XII. 1935

Б. Георгиев

МАЛКИЯТЪ ВЕСТНИКОПРОДАВЕЦЪ

Владо се прозина, поизтегна се и се почеса по колъното — сигурно пакъ го бѣше ухапала нѣкоя дървеница. Дяволъ да ги вземе — сякашъ извирахъ въ тая къща! Той бѣ виждалъ, че „госпожата“ нѣколко пѣти попарва съ врѣла вода дѣските, които наричаха кровати, ала гаднитѣ насѣкоми не само не измирахъ, но плѣзваха съ още по-големо оствѣнение.

Наблизо изсвири трѣба. Какъ! Шестъ часа вече!

Владо скочи бързо, но едва не се препъна въ „господина“. Той бѣ легналъ на пода и страшно хъркаше. Неприятна миризма на вино и кой знае на какво още излизаше отъ устата му. Да, така бѣше почти всѣка нощъ. Току въ най-сладкия му сънъ нѣкакъвъ ревъ, дрезгава пѣсенъ или страшно думкане на вратата го стресваше. Стресваше се и „госпожата“. Тя ставаше и съ плачевенъ гласъ започваше да моли „господина“ да остави това пуство пиянство.

— Нима не виждашъ, че сме оголѣли? казваше тя. Хранимъ се колкото да не умремъ. Наема не сме си платили, пѣдятъ ни, зима иде — а ти? Смили се поне надъ детето.

Детето бѣше Митко, сина имъ. Бледенъ и слабъ чѣкъ, той страховито се криеше задъ майка си.

— Ако не е наемътъ отъ Владо, нѣкоя вечеръ ще си изгаснемъ като свѣщи.

Наистина, Владо живѣеше тукъ „подъ наемъ“. Преди две години

майка му замина нейде и вече не се върна. Може би бѣше умрѣла. Баща си не помнѣше. И „госпожата“ го прибра у дома си, срещу плѣта.

— Ахъ, и ужъ се взехме съ любовъ! вече презъ сълзи хлипаше „госпожата“. По-добре никога да не те срѣсвахъ!

Тукъ „господинътъ“, олюлявайки се, замахваше къмъ „госпожата“. Понѣкога тя отбѣгваше удара, но понѣкога той я улучваше въ лицето или въ гърдитѣ. Тогава „госпожата“ ревѣше като ранена. „Господинътъ“ се повѣртяваше още малко самъ-тамъ и отведнажъ го охващаше на пода. „Госпожата“ се свиваше на леглото и, прегърнала разплакания Митко, който я гледеше немошно, хлѣцаше тихо съ цѣли часове. Развълнуванъ, но и уморенъ, Владо се обръщаше съ грѣбъ къмъ нещастната жена и отново заспиваше. И все му се счуваше, че въ съня му нѣкой ридаше...

Сега той се отправи къмъ кухнята. Трѣбваше по-скоро да се измие и да отиде въ агенцията. Защото, въпрѣки своитѣ 10 години, Владо бѣше вестникопродавецъ. Колко пѣти се опитва да започне занаятъ! Но никой не го искаше. Прашенъ, зле облѣченъ, той по-скоро будѣше отврата у хората. Тѣ го изгонваха и дори нагрубяваха. Владо мълчаливо се оттегляше, но вътрѣ въ него нѣщо заплакваше. Защо му казваха такива лоши думи? Какво имъ бѣше сторилъ? Нима не